

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 10 września 2015 r.*

Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający torebki — Wcześniejszy wzór — Podstawa unieważnienia — Indywidualny charakter — Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-525/13

H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów H. Hartwiga oraz A. von Mühlendahla,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Yves Saint Laurent SAS, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowana przez adwokata N. Deckera,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 lipca 2013 r. (sprawa R 207/2012-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG a Yves Saint Laurent SAS,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse i A.M. Collins (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2013 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 20 stycznia 2014 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 24 stycznia 2014 r.,

* Język postępowania: angielski.

uwzględnivszy, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanovivszy zatem, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje niniejszy

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

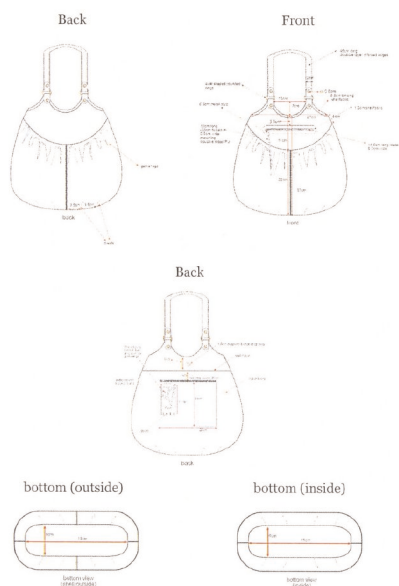
- 1 W dniu 30 października 2006 r. interwenient, Yves Saint Laurent SAS, dokonał w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wzoru wspólnotowego (zwanego dalej „zakwestionowanym wzorem”) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

- 2 Zakwestionowany wzór, który miał być stosowany w „torebkach” należących do klasy 03-01 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami, wygląda według sześciu ujęć następująco:

- 3 Zakwestionowany wzór został zarejestrowany pod numerem 613294-0001 i opublikowany w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 135/2006 z dnia 28 listopada 2006 r.
- 4 W dniu 3 kwietnia 2009 r. skarżąca, H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG, złożyła do OHIM wnioski o unieważnienie prawa do zakwestionowanego wzoru na podstawie art. 4–9 rozporządzenia nr 6/2002 oraz art. 25 ust. 1 lit. c)–f) lub g) tegoż rozporządzenia. W ramach wniosku o unieważnienie prawa do wzoru skarżąca ograniczyła się do podniesienia, że zakwestionowany wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 tego rozporządzenia.

- 5 Na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru skarżąca powołała się w celu wykazania podnoszonego braku indywidualnego charakteru na wcześniejszy wzór przedstawiony poniżej:

- 6 Decyzją z dnia 4 listopada 2011 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru.
- 7 W dniu 25 stycznia 2012 r. skarżąca, działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002, wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień do OHIM.
- 8 Decyzją z dnia 8 lipca 2013 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie. Uznawszy, że dokumenty przedstawione przez skarżącą są w stanie wykazać publiczne udostępnienie torebki objętej wcześniejszym wzorem, Izba Odwoławcza zbadała indywidualny charakter zakwestionowanego wzoru. Uznała ona, że poinformowanym użytkownikiem wspomnianego wzoru jest poinformowana kobieta interesująca się torebkami jako potencjalna użytkowniczka. Zdaniem Izby dwa rozpatrywane wzory miały wspólne cechy, w szczególności górne kontury i rączki w kształcie pasków przytwierdzonych do korpusu torebki za pomocą wzmocnionego nitami systemu pierścieni, lecz różnice co do kształtu, struktury i wykończenia powierzchni grały decydującą rolę w całościowym wrażeniu wywoływanym przez te produkty. W tym względzie Izba Odwoławcza uznała, że stopień swobody twórcy jest duży, lecz w niniejszym przypadku nie zacierają one z punktu widzenia poinformowanej użytkowniczki istotnych różnic co do kształtu, struktury i wykończenia powierzchni, którymi odznaczają się te dwie torebki.

Żądania stron

- 9 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - unieważnienie prawa do zakwestionowanego wzoru;
 - obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą.

- 10 OHIM wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 11 Interwenient wnosi do Trybunału o:
- odrzucenie załącznika A.6 do skargi jako niedopuszczalnego;
 - oddalenie skargi;
 - utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji;
 - uznanie, że prawo do zakwestionowanego wzoru jest ważne;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania, włącznie z kosztami poniesionymi w postępowaniu przed OHIM.

Co do prawa

- 12 Na poparcie skargi skarżąca podnosi w istocie jeden zarzut, który dotyczy naruszenia art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 i dzieli się na dwie części. W ramach części pierwszej podnosi ona, że w zaskarżonej decyzji niesłusznie i bez wystarczającego uzasadnienia stwierdzono, iż wysoki stopień swobody twórcy nie ma żadnego wpływu na stwierdzenie, zgodnie z którym rozpatrywane wzory wywołują odmienne całościowe wrażenie na poinformowanym użytkowniku. W ramach części drugiej twierdzi ona, że w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, uznając ten wysoki stopień swobody twórcy, że różnice między rozpatrywanymi wzorami są wystarczająco istotne, by wywołać odmienne całościowe wrażenie.
- 13 W ramach pierwszej części jedyne zarzutu skarżąca podnosi zarzut szczegółowy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Sąd uznaje za wskazane oddzielne zbadanie tego zarzutu szczegółowego przed dokonaniem analizy argumentów co do istoty.
- 14 OHIM i interwenient kwestionują argumenty skarżącej.

W przedmiocie zarzutu niewystarczającego uzasadnienia

- 15 Należy przypomnieć, że na mocy art. 62 rozporządzenia nr 6/2002 decyzje OHIM powinny być uzasadnione. Ten obowiązek uzasadnienia ma taki sam zakres jak obowiązek wynikający z art. 296 TFUE, wymagający, by rozumowanie autora aktu przedstawiało się w sposób jasny i jednoznaczny. Podwójnym celem tego obowiązku jest, po pierwsze, umożliwienie zainteresowanym zapoznania się z motywami wydania danego aktu, tak by mieli oni możliwość obrony swoich praw, a po drugie, umożliwienie sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem decyzji. Od izb odwoławczych nie można jednak wymagać, by przedstawiały wyjaśnienie, które podejmowałyby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwi zainteresowanym poznanie przyczyn, dla których taka decyzja izby odwoławczej została wydana, a właściwemu sądowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli [zob. wyrok z dnia 25 kwietnia 2013 r., Bell & Ross/OHIM – KIN (Obudowa zegarka), T-80/10, EU:T:2013:214, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 16 Ponadto należy również przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności podstaw uzasadnienia, odnoszącej się do materialnej legalności spornego aktu. Uzasadnienie decyzji polega bowiem na formalnym wskazaniu podstaw, na jakich opiera się ta decyzja. W przypadku gdy podstawy zawierają błędy, błędy te naruszają materialną legalność decyzji, ale nie jej uzasadnienie, które może być wystarczające, nawet jeśli przedstawia niewłaściwe podstawy (zob. ww. w pkt 15 wyrok *Obudowa zegarka*, EU:T:2013:214, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 17 W niniejszym przypadku z zaskarżonej decyzji wynika, że Izba Odwoławcza uznała, iż różnice między rozpatrywanymi wzorami są tak wydatne, że stopień swobody twórcy nie może mieć wpływu na stwierdzenie dotyczące odmiennych całościowych wrażeń przez nie wywoływanych. Przede wszystkim Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 42 zaskarżonej decyzji, że „istnieją oczywiście pewne wspólne cechy między dwoma [rozpatrywanymi] wzorami torebek, lecz [że] z wyżej wymienionych powodów [pkt 30–34] to różnice co do kształtu, struktury i wykończenia powierzchni torebek określają całościowe wrażenie z punktu widzenia poinformowanej użytkowniczki”. Następnie przypomniała w pkt 44 zaskarżonej decyzji, że stopień swobody twórcy jest czynnikiem, który trzeba wziąć pod uwagę podczas oceny indywidualnego charakteru wzoru zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 i który służy wzmocnieniu lub osłabieniu postrzegania przez użytkownika w tym względzie. Wreszcie uznała w pkt 45 tejże decyzji, że zakres swobody twórcy w dziedzinie artykułów związanych z modą, takich jak torebki, jest duży, a następnie wskazała, że „uznanie tego nie może automatycznie oznaczać wbrew temu, na co wydaje się wskazywać [skarżąca], że [zakwestionowany wzór] torebki wywołuje to samo całościowe wrażenie co torebka objęta wcześniejszym wzorem”. Uściśliła, że „[p]unktem wyjścia dla oceny tego całościowego podobieństwa na podstawie art. 6 ust. 1 [rozporządzenia nr 6/2002 jest] bowiem osoba poinformowanego użytkownika”, że „w niniejszym przypadku ten duży zakres swobody w żaden sposób nie zatrze z punktu widzenia poinformowanej użytkowniczki istotnych różnic co do kształtu, struktury i wykończenia powierzchni, którymi odznaczają się te dwie torebki”, oraz że „[w] niniejszym przypadku zatem duży zakres swobody twórcy w żaden sposób nie jest nie do pogodzenia [...] ze stwierdzeniem, iż te dwie torebki wywołują odmienne całościowe wrażenie”.
- 18 Wynika z tego, że wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Izba Odwoławcza w wystarczająco jasny i jednoznaczny sposób przedstawiła rozumowanie, które doprowadziło ją do uznania, iż w niniejszym przypadku wysoki stopień swobody twórcy nie ma żadnego wpływu na stwierdzenie, zgodnie z którym rozpatrywane wzory wywołują odmienne całościowe wrażenie u poinformowanej użytkowniczki. Zarzut szczegółowy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia należy zatem oddalić jako bezzasadny.

Co do istoty

- 19 Jako że dwie części jedyne zarzutu odnoszą się do podnoszonych błędów popełnionych przez Izbę Odwoławczą przy stosowaniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 do niniejszego przypadku, w ocenie Sądu należy je zbadać łącznie.
- 20 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy jest uznawany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której wzór ma być chroniony, lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. Artykuł 6 ust. 2 tegoż rozporządzenia uściśla, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.

- 21 Z motywu 14 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że przy określaniu, czy wzór ma indywidualny charakter, należy uwzględnić naturę produktu, do którego wzór się odnosi lub w którym się zawiera, a w szczególności sektor przemysłu, do którego należy, oraz stopień swobody twórcy podczas tworzenia danego wzoru. W niniejszym przypadku zakwestionowany wzór, podobnie jak wcześniejszy wzór, przedstawia torebkę.
- 22 Ponadto z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 oraz z utrwalonego orzecznictwa wynika, że badanie indywidualnego charakteru wzoru zależy od całościowego wrażenia, jakie wzór wywołuje u poinformowanego użytkownika [zob. wyrok z dnia 25 października 2013 r., Merlin i in./OHIM – Dusyma (Gry), T-231/10, EU:T:2013:560, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 23 Co się tyczy pojęcia poinformowanego użytkownika, w stosunku do którego należy dokonać oceny indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru wspólnotowego, Izba Odwoławcza zdefiniowała go w niniejszym przypadku jako poinformowaną kobietę interesującą się torebkami jako potencjalna użytkowniczka.
- 24 Co się tyczy poziomu uwagi poinformowanego użytkownika, należy przypomnieć, jak to uczyniła Izba Odwoławcza, że zgodnie z orzecznictwem pojęcie poinformowanego użytkownika może być rozumiane jako określające nie użytkownika wykazującego przeciętną uwagę, lecz osobę szczególnie uważną, z racji czy to swojego osobistego doświadczenia, czy posiadanej rozległej wiedzy w danym sektorze (wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Gruppo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:679, pkt 53).
- 25 Z orzecznictwa wynika także, że jeśli poinformowany użytkownik nie jest przeciętnym konsumentem, właściwie poinformowanym, dostatecznie uważnym i rozsądnym, który postrzega zwykle wzór jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali, nie jest on również ekspertem czy specjalistą mogącym zauważyć szczegółowo minimalne różnice, które mogą istnieć między kolidującymi ze sobą wzorami. I tak, określenie „poinformowany” sugeruje, że nie będąc twórcą czy ekspertem technicznym, użytkownik zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle zawierają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu (ww. w pkt 24 wyrok PepsiCo/Gruppo Promer Mon Graphic, EU:C:2011:679, pkt 59).
- 26 W ocenie Izby Odwoławczej poinformowana użytkowniczka w niniejszym przypadku nie jest ani przeciętnym nabywcą torebek, ani szczególnie uważnym znawcą, lecz kimś pomiędzy, kto zna produkt na poziomie uwagi określonym w orzecznictwie przytoczonym w pkt 24 i 25 powyżej.
- 27 Skarżąca nie podważa stwierdzeń Izby Odwoławczej dotyczących określenia i poziomu uwagi poinformowanej użytkowniczki, które należy potwierdzić.
- 28 Co się tyczy stopnia swobody twórcy wzoru, z orzecznictwa wynika, że należy go określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu. Wspomniane wymagania prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne kilku wzorom stosowanym w danym produkcie [wyrok z dnia 9 września 2011 r., Kwang Yang Motor/OHIM – Honda Giken Kogyo (Silnik spalinowy wewnętrznego spalania), T-11/08, EU:T:2011:447, pkt 32; ww. w pkt 15 wyrok Obudowa zegarka, EU:T:2013:214, pkt 112].
- 29 Z tego względu im większa jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym rzadziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennych całościowych wrażeń. Odwrotnie, im bardziej ograniczona jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym bardziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennych całościowych

wrażeń. Tak więc wysoki stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru wzmacnia tezę, że wzory, nie różniąc się znacząco od siebie, wywołują u poinformowanego użytkownika takie samo całościowe wrażenie (ww. w pkt 28 wyrok Silnik spalinowy wewnętrznego spalania, EU:T:2011:447, pkt 33; ww. w pkt 15 wyrok Obudowa zegarka, EU:T:2013:214, pkt 113).

- 30 W niniejszym przypadku Izba Odwoławcza słusznie oceniła, że w dziedzinie artykułów związanych z modą, takich jak torebki, zakres swobody twórcy jest duży. Co więcej, skarżąca nie podważa tej oceny. Jednakże podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza popełniła błędy zasadzające się na tym, że kryterium „swobody twórcy” powinno było stanowić integralną część analizy indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru i że odwróciła ona etapy tej procedury. I tak, jej podejście polegające w pierwszym etapie na porównaniu obu rozpatrywanych wzorów w celu stwierdzenia, że nie wywołują one tego samego całościowego wrażenia u poinformowanej użytkowniczki, a w drugim etapie na badaniu zarzutu szczegółowego dotyczącego swobody twórcy jest zdaniem skarżącej błędne. Ponadto różnice między rozpatrywanymi wzorami nie są w jej opinii wystarczająco istotne, by wywoływać odmienne całościowe wrażenie u poinformowanej użytkowniczki.
- 31 Po pierwsze, należy stwierdzić, że „rozumowanie w dwóch etapach”, takie jak to, za którym opowiada się skarżąca, nie jest wymagane ani przez mające zastosowanie uregulowania, ani przez orzecznictwo.
- 32 Artykuł 6 rozporządzenia nr 6/2002, dotyczący oceny indywidualnego charakteru, w ust. 1 ustanawia bowiem kryterium całościowego wrażenia wywoływanego przez kolidujące ze sobą wzory, a w ust. 2 wskazuje, że należy wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy dla tego celu (zob. pkt 20 powyżej). Z przepisów tych, a w szczególności z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że ocena indywidualnego charakteru wspólnotowego wzoru jest w istocie rezultatem czteroetapowego badania. Badanie to polega na określeniu, po pierwsze, sektora produktów, w których wzór ma zostać zawarty lub zastosowany, po drugie, poinformowanego użytkownika wspomnianych produktów według ich przeznaczenia, a także, poprzez odniesienie do tego poinformowanego użytkownika, stopnia znajomości stanu sztuki wzorniczej i stopnia uwagi wykazywanej przy porównywaniu – bezpośrednim, jeśli to możliwe – poszczególnych wzorów, po trzecie, stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru i, po czwarte, wyniku porównania rozpatrywanych wzorów z uwzględnieniem właściwego sektora, swobody twórcy i całościowego wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku przez zakwestionowany wzór i przez każdy wcześniejszy wzór, który został udostępniony publicznie [zob. podobnie wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Budziewska/OHIM – Puma (Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wyskoku), T-666/11, EU:T:2013:584, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 33 Jak wynika z orzecznictwa, a także z orzecznictwa przytoczonego w pkt 29 powyżej, na które powołuje się sama skarżąca, czynnik dotyczący stopnia swobody twórcy może „wzmocnić” (lub a contrario – osłabić) stwierdzenie dotyczące całościowego wrażenia wywoływanego przez każdy z rozpatrywanych wzorów. Ani z rzekomego schematu, którego skarżąca dopatruje się w orzecznictwie, ani z przytoczonego w pkt 29 skargi urywku z wyroku Bundesgerichtshof (trybunału federalnego, Niemcy) nie wynika, by ocena stopnia swobody twórcy stanowiła etap uprzedni i oddzielny od porównania całościowego wrażenia wywoływanego przez każdy z rozpatrywanych wzorów.
- 34 Należy także oddalić ogół twierdzeń podniesionych w pkt 33 skargi i dotyczących pkt 44 zaskarżonej decyzji. Twierdzenia te zasadzają się po części na błędnym odczytaniu tego punktu, a w każdym razie są niczym nieoparte. Izba Odwoławcza stwierdziła w tym punkcie zasadniczo, co następuje:

„W odniesieniu do stopnia swobody twórcy Izba przypomina, że jest to właśnie czynnik, który przy ocenie indywidualnego charakteru należy wziąć pod uwagę na podstawie art. 6 ust. 2 [rozporządzenia nr 6/2002] [...]. Nie istnieje jednakże »wzajemność«, czy to samoistnie, czy automatycznie. W [ww. w pkt 28] wyroku [Silnik spalinowy wewnętrznego spalania, EU:T:2011:447], który [skarżąca] przytacza na poparcie swojej tezy, Sąd stwierdził, że wysoki stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru »wzmacnia« tezę, iż wzory, nie różniąc się znacząco od siebie, wywołują u poinformowanego użytkownika takie samo całościowe wrażenie [...]. Sam stopień swobody nie może zatem doprowadzić

do wyniku odnoszącego się do oceny indywidualnego charakteru. Ocena ta powinna w istocie zasądzać się na całościowym wrażeniu, jak to stanowi art. 6 ust. 1 [rozporządzenia nr 6/2002]. O ile jest zatem prawdą, że należy wziąć pod uwagę zakres swobody twórcy, o tyle punktem wyjścia dla oceny indywidualnego charakteru wzoru powinno w każdym razie być postrzeganie przez poinformowanego użytkownika. Innymi słowy, stopień swobody twórcy powinien służyć uściśleniu osądu – w znaczeniu, jak stwierdza Sąd, »wzmocnienia« lub, a contrario, »osłabienia« go – uzyskanego na podstawie postrzegania przez poinformowanego użytkownika. Stopień swobody twórcy nie jest zatem wbrew temu, co wydaje się twierdzić [skarżąca], punktem wyjścia dla oceny indywidualnego charakteru, lecz – jak wskazuje art. 6 ust. 2 [rozporządzenia nr 6/2002] – aspektem, który należy »wziąć pod uwagę« przy analizie postrzegania przez poinformowanego użytkownika”.

- 35 Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, wskazując, że czynnik dotyczący swobody twórcy nie może sam warunkować oceny indywidualnego charakteru wzoru, lecz że jest on natomiast elementem, który należy wziąć pod uwagę przy tej ocenie. I tak, uznała ona słusznie, że wspomniany czynnik jest czynnikiem, który pozwala osłabić ocenę indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru, nie zaś autonomicznym czynnikiem określającym, jak różne muszą być dwa wzory, aby któryś z nich miał indywidualny charakter.
- 36 Po drugie, co się tyczy porównania całościowych wrażeń wywoływanych przez zakwestionowany wzór i wcześniejszy wzór, Izba Odwoławcza wskazała w pkt 30 zaskarżonej decyzji, że różnią się one trzema cechami, które w sposób decydujący mają wpływ na ich całościowy wygląd, mianowicie ogólnym kształtem, strukturą i wykończeniem powierzchni torebki.
- 37 Przede wszystkim zauważyła, że korpus zakwestionowanego wzoru ma kształt dostrzegalnie prostokątny ze względu na obecność trzech prostych linii, które zaznaczają boki i spód torebki, co daje wrażenie stosunkowo kanciastego przedmiotu. Natomiast bok i spód korpusu wcześniejszego wzoru były według niej zakrzywione, a jego sylwetkę zdominowało wrażenie krągłości. Następnie Izba Odwoławcza oceniła, że korpus zakwestionowanego wzoru wygląda tak, jakby był wykonany z jednego kawałka skóry, bez widocznego podziału lub szwu z wyjątkiem występującego na krótkiej długości w dolnych rogach. Natomiast przód korpusu wcześniejszego wzoru dzielił się według niej na trzy części za pomocą szwów, mianowicie na zakrzywioną część górną, oddzieloną kołnierzykiem, oraz dwie części dolne, równej wielkości, oddzielone pionowym szwem. Wreszcie Izba Odwoławcza wskazała, że wykończenie powierzchni zakwestionowanego wzoru jest całkowicie gładkie z wyjątkiem dwóch delikatnych szwów w dolnych kącikach. Natomiast powierzchnia wcześniejszego wzoru była według niej ozdobiona wydatnymi i wystającymi motywami dekoracyjnymi, mianowicie kołnierzykiem obramowanym fałdami w górnej części torebki, pionowym szwem dzielącym torebkę na dwie części i fałdami na spodzie torebki. W odniesieniu do każdego z tych trzech czynników Izba Odwoławcza stwierdziła, że różnice między rozpatrywanymi wzorami są istotne, a zatem mogą znacząco wpływać na całościowe wrażenie u poinformowanej użytkowniczki. W przypadku zakwestionowanego wzoru zdaniem Izby wywoływane wrażenie to wrażenie wzoru torebki cechujące się podstawowymi liniami i formalną prostotą, podczas gdy w przypadku wcześniejszego wzoru mamy do czynienia z wrażeniem torebki bardziej „dopracowanej”, cechującej się okrągłościami i o powierzchni upiększonej motywami zdobniczymi.
- 38 Co się tyczy wspólnych cech obu rozpatrywanych wzorów, mianowicie górnych konturów i istnienia rączki w kształcie paska przytwierdzonego (pasków przytwierdzonych) do korpusu za pomocą wzmocnionego nitami systemu pierścieni, w ocenie Izby Odwoławczej nie wystarczają one do tego, by w oczach poinformowanej użytkowniczki wzory te wywoływały to samo całościowe wrażenie. W szczególności wskazała ona, że sposób, w jaki pierścienie te zostały użyte w obu torebkach, jest bardzo odmienny, jako że są one bardzo widoczne i przepuszczają światło w zakwestionowanym wzorze, co nie ma miejsca w przypadku wcześniejszego wzoru, a szczegól ten byłby oczywisty dla poinformowanej użytkowniczki.

- 39 W tym względzie należy przypomnieć, że ocena całościowego wrażenia wywoływanego u poinformowanego użytkownika przez wzór obejmuje sposób używania produktu reprezentowanego przez wspomniany wzór [zob. wyrok z dnia 21 listopada 2013 r., El Hogar Perfecto del Siglo XXI/OHIM – Wenf International Advisers (Korkociąg), T-337/12, Zb.Orz., EU:T:2013:601, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo]. W niniejszym przypadku należy zauważyć, że paski i rączka kolidujących ze sobą wzorów w sposób oczywisty nadają się do odmiennych sposobów używania w zakresie, w jakim zakwestionowany wzór przedstawia torebkę do noszenia jedynie w dłoni, podczas gdy wcześniejszy wzór przedstawia torebkę do noszenia na ramieniu.
- 40 W tym kontekście i przy uwzględnieniu powyższych rozważań należy uznać, że różnice między rozpatrywanymi wzorami są istotne i że podobieństwa między nimi są nieznaczące w całościowym wrażeniu przez nie wywoływanym. Z tego względu należy potwierdzić dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę w zakresie, w jakim uznała ona, że zakwestionowany wzór wywołuje u poinformowanej użytkowniczkii całościowe wrażenie odmienne od wrażenia wywoływanego przez wcześniejszy wzór.
- 41 Powyższej oceny nie mogą podważyć twierdzenia skarżącej.
- 42 W ramach pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego braku kontekstowej analizy cech rozpatrywanych torebek, skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza nie zbadała podobieństw między rozpatrywanymi wzorami ani nie sprecyzowała różnic między nimi, ani nie przeanalizowała, czy te różnice lub podobieństwa są nieduże, przeciętne czy duże, zanim wyciągnęła wnioski dotyczące wywoływanego całościowego wrażenia przy uwzględnieniu dużego stopnia swobody twórcy. Należy oddalić ten zarzut szczegółowy jako pozbawiony podstawy faktycznej ze względów wymienionych w pkt 36–38 powyżej, które to punkty opisują kolejne etapy tej analizy przeprowadzonej przez Izbę Odwoławczą w pkt 30–42 zaskarżonej decyzji.
- 43 W ramach drugiego zarzutu szczegółowego skarżąca podnosi, że różnice między rozpatrywanymi wzorami, choć nie są nieznaczne, nie są jednakże wystarczająco znaczące, by wywoływać odmienne całościowe wrażenie u poinformowanej użytkowniczkii. Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nie odnosi się do tego aspektu i pomija kryteria ustalone przez orzecznictwo.
- 44 Należy stwierdzić, że zarzut ten, jeśli uznać go za dopuszczalny, w żadnej mierze nie jest zasadny. Po pierwsze, z pkt 37–42 zaskarżonej decyzji wyraźnie wynika, że Izba Odwoławcza uważnie zbadała elementy wspólne dla obu rozpatrywanych wzorów, zanim stwierdziła, że różnice między nimi górują nad wywoływanym całościowym wrażeniem, które to stwierdzenie zostało potwierdzone przez Sąd (zob. pkt 40 powyżej). Po drugie, jak wynika z pkt 42 powyżej, Izba Odwoławcza poprawnie zastosowała w niniejszym przypadku kryteria ustalone w orzecznictwie.
- 45 Należy zatem oddalić skargę w całości bez konieczności wypowiedzania się co do dopuszczalności przedstawionego przez skarżącą żądania trzeciego oraz dopuszczalności przedstawionych przez interwenienta żądań trzeciego i czwartego, a także dopuszczalności zakwestionowanego przez interwenienta załącznika do skargi.

W przedmiocie kosztów

- 46 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 47 Wobec tego, że skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

48 Interwenient wniósł ponadto o obciążenie skarżącej kosztami poniesionymi przez niego w związku z postępowaniem przed OHIM. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 190 § 2 regulaminu postępowania niezbędne koszty poniesione przez strony w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą uznaje się za koszty podlegające zwrotowi. Nie dotyczy to jednak kosztów poniesionych w związku z postępowaniem przed Wydziałem Sprzeciwów. Tym samym wniosek interwenienta o obciążenie skarżącej – z uwagi na to, że jej żądania nie zostały uwzględnione – kosztami postępowania administracyjnego przed OHIM może zostać uwzględniony jedynie w odniesieniu do niezbędnych kosztów poniesionych przez interwenienta w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą (zob. ww. w pkt 15 wyrok Obudowa zegarka, EU:T:2013:214, pkt 164 i przytoczone tam orzecznictwo).

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania, włącznie z kosztami poniesionymi przez Yves Saint Laurent SAS w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 września 2015 r.

Podpisy